

Introducere

Odată cu încurcarea limbilor la Babel au început timpurile de neștiință pentru toate popoarele (Faptele apostolilor 17.30; compară cu Faptele apostolilor 14.16). Nu le-a rămas altă posibilitate de cunoaștere a lui Dumnezeu, decât mărturia creației (Romani 1.20) și a conștiinței (Romani 2.14,15) și amintirea Potopului, adică amintirea de un Dumnezeu care pedepsește răul. Dar, în loc să-L venereze pe acest Dumnezeu ca Creator și Judecător, „s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat”, astfel încât au început să se închine la multe făpturi, în loc să se închine la singurul Creator (Romani 1.21-23). Și poporul lui Israel se afla în același întuneric. În Egipt, ei slujeau idolilor (Ezechiel 20.5-9) și aveau o cunoaștere redusă sau chiar inexistentă a adevăratului Dumnezeu. Cel mult, ei au păstrat amintirea promisiunilor lui Dumnezeu făcute fără părere de rău părinților lor și a căilor Sale cu ei.

Dar când Dumnezeu a îndepărtat judecata de la acest popor în noaptea de Paște și i-a eliberat din cuptorul Egiptului, trecându-i prin Marea Roșie, totul s-a schimbat. El l-a ales pe Israel ca popor al Său dintre toate popoarele de pe fața pământului (Deuteronomul 7.6), ca să-l așeze pe muntele moștenirii Sale (Exodul 15.17). Dar înainte de a face acest lucru, Domnul (Iehova) l-a adus mai întâi la un alt munte, Sinai, pentru a li Se face cunoscut acolo. „*Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine*” (Exodul 20.2,3). Ce mărturie puternică a dat acest Dumnezeu despre El Însuși poporului fricos și păcătos! Și a făcut-o prin intermediul slujitorului Său Moise, omul căruia Domnul i-a vorbit „*față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui*” (Exodul 33.11). O astfel de relație intimă între un om și Dumnezeul său a făcut din Moise instrumentul prin care cuvintele lui Dumnezeu au fost vestite poporului.

Dar ceea ce este și mai remarcabil faptul că Dumnezeu l-a folosit și pentru a scrie căile Sale, pe care El le-a urmat cu acest pământ înainte ca Israel să existe. Aceasta este ceea ce avem în Geneza. Este revelația (destinată în primul rând lui Israel pentru a-i arăta nebunia și urâciunea idolatriei) singurului Dumnezeu adevărat, prin al cărui Cuvânt au fost pregătite lumile. Mai mult, ea dezvăluie cum a intrat păcatul în lume prin neascultarea primului cuplu uman. Apoi - în linii mari - cum Dumnezeu i-a lăsat pe urmașii lor pe propria răspundere, ceea ce a dus apoi la Potop. Apoi păcatul lui Noe, păcatul de la Babel, împrăștierea omenirii și alegerea lui Avraam. Istoria lui Israel începe de fapt cu acest ultim lucru. Dar cât de important este tot ceea ce a avut loc înainte de acest moment (Geneza 1-11). Neo-moderniștii pot respinge autenticitatea istorică a acestor capitole, dar nu trebuie să se aștepte să poată aduce ceva logic despre originea și istoria lui Israel. Cu mare exactitate, Domnul face cunoscut ceea ce a precedat chemarea poporului Său și ce a dus la ea. Și a făcut-o prin Moise – pentru aceasta avem mărturia Domnului Isus și a apostolilor. Și nu putea să o facă decât în timpul călătoriei prin pustie, după minunata revelație a Dumnezeului unic pentru poporul Său ales, în timp ce a lăsat toate celelalte popoare în întunericul idolatriei.

Ce nebunie a istoricilor care susțin că monoteismul (crența într-un singur Dumnezeu) s-ar fi dezvoltat din politeism (mulți zei)! În realitate, Dumnezeu Însuși ne descoperă în Cuvântul Său că singurul Dumnezeu adevărat a creat toate lucrurile la început, dar că, după Potop, oamenii au înlocuit glorificarea unicului Creator cu închinarea la mulți idoli, care, în fond, nu sunt altceva decât demoni (Deuteronomul 32.17; 1 Corinteni 10.20), adică creaturi, și sunt prezentați prin imagini de oameni sau animale. Astfel înțelegem originea poveștii babiloniene a creației,

Introducere

care a fost găsită în scrisul cuneiform pe tăblițe de lut vechi. Necredința a afirmat, că relatarea biblică despre creație își are originea aici și că a fost scrisă în forma sa finală în timpul captivității babiloniene. Dar necredința este întotdeauna oarbă. În realitate este exact invers! Tradiția babiloniană este o imagine potrivită a modului în care cunoașterea adevăratului Dumnezeu a fost întunecată și amestecată cu idei demonice după Potop; această tradiție a apărut, așadar, din adevărul prezentat în Geneza 1, și nu invers. Știința și tăblițele de lut nu confirmă adevărul Scripturii, ci viceversa: Scriptura decide ce este adevărat și ce nu este adevărat în ceea ce privește viziunea despre lume a înțelepților antici și a savanților moderni. Geneza 1 este adevărul lui Dumnezeu. Popoarele din vechime și până astăzi au stricat acest adevăr și s-au închinat demonilor mai mult decât Creatorului.

Din această lume a idolatriei, Dumnezeu l-a scos pe Avraam (Iosua 24.2,3) și la fel pe Israel. Dar ei erau un popor, care nu era cu nimic mai bun decât alte popoare. Până când au fost scoși, ei s-au ținut strâns legați de idolatrie. Și deși „casa” lui Israel este de atunci „goală”, „măturată și împodobită” (pentru că nu mai există slujbă idolatră, deși nimic altceva nu i-a luat locul), demonul idolatriei se va întoarce în Israel în zilele lui Antihrist mai furios ca niciodată (Matei 12.43-45). Dar chiar și în acele zile, Dumnezeu va păstra ceea ce a mărturisit acum 3400 de ani în prima carte a lui Moise: „*Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă ... și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor*” (Apocalipsa 14.7). Cât de importantă este, așadar, mărturia lui Dumnezeu din Geneza 1-11! Ea ne arată cine este Dumnezeu în măreția Sa de Creator și Judecător și ne arată cine este omul – scos bun din mâna lui Dumnezeu, dar căzut în păcat. Și nu numai că Dumnezeu a trebuit să dezvăluie prin Moise istoria omului până la Avraam, dar Geneza 1 a trebuit să o precedă în mod necesar. Era de cea mai mare importanță ca ei să înțeleagă, că nimic din tot ceea ce este în ceruri și pe pământ nu este veșnic; sunt „doar” lucruri create, făcute de Cuvântul Absolutului Veșnic. Cât de nebunesc este atunci să venerăm creatura pieritoare mai mult decât pe Creatorul etern.

Astfel, Geneza 1 nu este doar primul capitol din prima carte a lui Moise, ci din întreaga Biblie, dar, în afară de aceasta - și aici atingem un principiu important - poate fi înțeles doar dacă cunoaștem și restul Bibliei. În acest caz se aplică și afirmația lui Petru, că nici o profeție din Scriptură nu se interpretează singură (2 Petru 1.20). Niciun pasaj din Scriptură nu este de sine stătător, deoarece un singur Autor stă la baza tuturor celor 66 de cărți ale Bibliei (versetul 21), iar fiecare text nu poate fi înțeles decât prin intermediul celui alt. Cred că nu există în Biblie un capitol despre care să se fi scris atât de mult ca despre primul, dar cât de puțin s-a ținut cont de restul Bibliei în multe dintre aceste reflecții. Nu numai că alte părți ale Bibliei aduc explicații la Geneza 1, dar studiul general al Cuvântului lui Dumnezeu ne învață principii care sunt esențiale pentru înțelegerea Genezei 1.

Prima carte a lui Moise, Geneza, îl prezintă pe primul Adam ca fiind creat de Dumnezeu, apoi căzut în păcat și, de atunci, într-o stare de responsabilitate față de Dumnezeu. Acest lucru este important. Nici un adevăr din Biblie nu este prezentat direct și complet într-o singură carte a Bibliei. Și acest lucru este valabil mai ales pentru cel mai înalt adevăr: sfaturile (planurile) veșnice, pe care Dumnezeu le-a făcut în Hristos Isus; acestea nu puteau fi revelate decât după ce omul a fost testat în toate modurile imaginabile în responsabilitatea sa și după ce starea sa naturală a fost pe deplin scoasă la lumină. Ele au fost descoperite (prin Duhul Sfânt) numai după ce Domnul Isus a fost respins, a murit, a înviat și a fost glorificat. Chiar și planurile temporale ale lui Dumnezeu, care se referă doar la pământul actual și care urmează să se împlinescă în Împărăția milenară (deși ele datează de la întemeierea lumii; vezi, printre altele,

Introducere

Matei 25.34), sunt dezvăluite abia în Geneza 12 lui Avraam (și atunci doar parțial) și mai detaliat după jertfirea lui Isaac în Geneza 22, adică în model după moartea lui Hristos (Galateni 3.16). La fel și aici, numai după ce omenirea ca atare a fost pusă la încercare în responsabilitatea ei și după ce Dumnezeu a împărțit-o în națiuni, pe care le-a lăsat de acum înainte să-și urmeze propriile căi.

Deci, prima carte a lui Moise nu începe cu ceea ce era la Dumnezeu din veșnicie, cu sfaturile Sale veșnice, ci începe acolo unde începe timpul: „La început”. Aceasta este o caracteristică a Vechiului Testament. El se ocupă de lucrurile pământești și, prin urmare, nu vorbește niciodată direct (numai în imagini) despre ceea ce se află înainte de timp, și nici despre ceea ce va veni, după Împărăția milenară, când timpul va înceta din nou. Aceasta este diferența față de Noul Testament, care dezvăluie lucruri cerești. Iudaismul datează de la întemeierea lumii, dar creștinismul este revelația lucrurilor cerești, care datează dinainte ca orice lucru să fi fost creat și care se întinde în eternitate. De aceea, „începutul” din Ioan 1.1 merge mult mai departe în urmă decât cel din Geneza 1, și anume până la ceea ce este din veșnicie. În același sens, Petru preia desigur expresia „*ceruri noi și pământ nou*” din Isaia 65 (2 Petru 3), dar îi extinde sensul de la aplicarea ei la Împărăția milenară la noua creație în starea veșnică după Împărăția păcii (vezi și Apocalipsa 20-22).

Așadar, Geneza 1 începe cu începutul timpului. Nu se spun prea multe cuvinte despre existența lui Dumnezeu, ci „*la început*” El era pur și simplu acolo. Nici despre crearea îngerilor nu se vorbește aici, deși știm că ei au fost creați (Coloseni 1.16). Ei au fost creați chiar înainte de univers, căci s-au bucurat când Dumnezeu a întemeiat pământul (Iov 38.7). Dar despre aceasta nu se vorbește aici, la fel de puțin ca și despre căderea lui satan, despre care auzim doar mult mai târziu. Aici este vorba doar despre pământ, viitoarea locuință a primului Adam în responsabilitatea sa ca imagine a lui Dumnezeu. Acesta este subiectul întregii cărți. Se va căuta în zadar răscumpărarea în ea¹. Întâlnim această expresie abia în Exodul 14.13, unde Domnul este pe cale să răscumpere poporul Său din Egipt prin mare, pentru a-l aduce la locuința Sa. Nici pe Acesta, un Dumnezeu care locuiește la oameni, nu-L găsim în cartea Geneza. Dumnezeu nu a locuit la Adam, nici la Enoh, nici la Avraam, ci a locuit la Israel. Absența acestor adevăruri în prima carte a lui Moise este însă „compensată” de o multitudine de modele care, explicate de Noul Testament, pun în lumină aceste adevăruri. Ne putem bucura din plin de această bogăție de modele din Geneza 1.

Dar adevărata revelație este: pregătirea unui pământ, pe care primul Adam va fi pus la încercare. Așadar, creația este în contrast cu harul, pentru că ea este legată de responsabilitate. Harul ridică pe cineva deasupra primei creații și îl face o nouă creație, acum în duh, în curând și în trup. Primul Adam eșuează imediat când vine testul. Dar, în același timp, acest lucru oferă ocazia pentru dezvăluirea unui nou adevăr - cel puțin în prima parte - și anume cel al ispășirii, al „acoperirii” cu pielea unei jertfe nevinovate, substitutive. Desfășurarea ulterioară a acestui adevăr pe parcursul Scripturii arată că legătura cu cel de-al doilea Adam (în noua creație) include o poziție mult mai înaltă și mai glorioasă decât cea pe care a avut-o vreodată primul Adam (prima creație).

Când reflectăm la toate aceste puncte, ajungem să vedem mai bine care este caracterul capitolului 1 din Geneza. S-a discutat mult despre cum ar trebui să citim relatarea biblică a

---

¹ În afară de Geneza 49.18, dar acolo se vorbește cu privire la viitor.

Introducere

creației, dar repet: interpretarea corectă poate fi găsită doar în legătură cu întregul conținut al Scripturii. În general, s-a presupus că Biblia prezintă originea lumii în Geneza 1 într-unul din cele trei moduri: în primul rând, s-a afirmat că Geneza 1 este un poem, un imn, în care se cântă măreția și maiestatea lui Dumnezeu. În cadrul unui număr de imagini poetice, ordonate armonios (care au o semnificație istorică redusă sau chiar inexistentă), ni se prezintă cine este Dumnezeu și cum El stă în spatele tuturor lucrurilor. În al doilea rând, se poate afirma că Geneza 1 este o descriere pur istorică, care redă cu exactitate modul în care au luat naștere cerurile și pământul. În al treilea rând, se poate presupune că Geneza 1 este un tratat științific, care explică natura și originea tuturor lucrurilor. Care dintre aceste trei concepte este cel corect? Există numai un singur răspuns: niciunul dintre cele trei.

Geneza 1 nu este un imn sau un cadru narativ. Teologii moderni cu greu ar fi putut prezenta o viziune mai proastă asupra primului capitol al Bibliei, pentru a-și trăda mai clar neștiința față de Scriptură. Stilul poetic este foarte ușor de recunoscut în ebraică și chiar și în traduceri noastre. Are un anumit ritm și este plin de un limbaj floral. Psalmul 104 și Iov 38 sunt astfel de tratate poetice despre creație. Dar Geneza 1 este proză, la fel ca și restul cărții. Cu siguranță, are un stil sublim, pentru că vorbește într-adevăr despre măreția lui Dumnezeu. Dar nu cântă această măreție, nu vorbește despre ea în mod direct. Trebuie să deducem această măreție indirect din simpla descriere a faptelor lui Dumnezeu. Geneza 1 nu are nicidecum scopul direct de a spune: Privește, cât de mare și puternic este Dumnezeu! Aceasta o face Psalmul 104 (omul față de Dumnezeu) și Iov 38 (Dumnezeu față de om). Dar, după cum am văzut: Geneza 1 ne învață mai întâi de toate că Dumnezeu este înălțat deasupra creației, pentru că El a existat înainte de a fi creația, iar creația a fost creată prin El. Și în al doilea rând, acest Dumnezeu a pregătit totul în șase zile, astfel încât a fost creat un habitat ideal în care primul Adam a putut fi plasat și în care a putut fi testat. Aici nu este vorba deloc de faptul că omul îl laudă pe Dumnezeu și lucrările Sale, ci invers: Dumnezeu vorbește și dezvăluie prin inspirație ceea ce omul nu ar putea ști și descoperi, și anume în ce fel El a făcut totul perfect de bun, ideal pentru om, astfel încât acesta să poată fi pus la încercare în el.

Astfel înțelegem de ce a doua și a treia opinie sunt greșite. Năcări în toată Scriptura, Dumnezeu nu oferă un tratat pur istoric sau științific a ceva, ca și cum ar fi o chestiune istorică sau științifică în sine. În această privință, moderniștii au dreptate: în Scriptură nu este vorba de fapte pur istorice sau științifice, ci de un „mesaj” - dar și acesta este o banalitate. Desigur, intenția lui Dumnezeu nu este să ne învețe istoria sau știința, așa cum o învățăm la școală, ci vrea să ne dezvăluie căile și gândurile Sale. Vedem acest lucru în mod clar în Evangheliile, de exemplu, care nu vor să prezinte o relatare pur istorică a vieții Domnului Isus, ci să propovăduiască un mesaj ale cărui fapte sunt puse în valoare (vezi, de exemplu, Ioan 20.30,31).

Dar din acest principiu important și evident se trage o concluzie absurdă în teologia modernă, pe care, cu regret, mulți o acceptă. Principiul, conform căruia în Scriptură nu este vorba de fapte istorice și științifice ca atare, nu înseamnă deloc că faptele relatate în Biblie sunt, prin urmare, nesigure și incorecte. Biblia nu se referă niciodată la simplele fapte în sine, ci atunci când Dumnezeu le face cunoscut, ele sunt întotdeauna corecte! Acest lucru este esențial. Geneza 1 nu este o simplă relatare istorică, pentru că este mult prea scurtă și, mult mai remarcabil, prea selectivă pentru aceasta. Un anumit tip de fapte sunt evidențiate, și anume cele care clarifică intenția lui Dumnezeu: pregătirea pământului ca loc de încercare pentru primul Adam. Dumnezeu numește doar faptele de care are nevoie, dar atunci acestea sunt corecte. Dacă nu ar fi așa, de ce Dumnezeu să nu fi comunicat faptele corecte? Dacă Dumnezeu ar fi avut

Introducere

intenția de a comunica faptele Sale pe baza unor fapte incorecte, inventate, atunci – spus cu respect - ar fi putut mai bine să omită Geneza 1. Ce rost are de a umple un gol în cunoașterea omului cu fapte inexacte? Repet: putem înțelege acest lucru, în primul rând, doar dacă ne dăm seama că Geneza 1 nu reflectă gândurile omului despre Dumnezeu, ci revelația în adevăratul sens al cuvântului a lui Dumnezeu către om. Și în al doilea rând, dacă cunoaștem care este intenția relatării despre creație, așa cum am explicat deja. Criticii Bibliei nu ne pot ajuta în acest sens, pentru că, dacă se neagă istoricitatea căderii în păcat, se privează din start de posibilitatea de a înțelege Geneza 1.

Așadar, faptele sunt corecte, dar prezentate pe scurt, selectate și subordonate scopului propriu-zis. Geneza 1 este o compoziție divină, care oferă suficiente fapte pentru a face ca scopul lui Dumnezeu să fie înțeles de toți credincioșii din toate timpurile. Ea oferă fapte generale, universal înțelese. Ea consideră că faptele sunt prezente și nimic mai mult; nu se face cunoscut „cum” sau „pentru ce” sunt făcute cunoscut, ci pur și simplu sunt acolo. Dumnezeu spune: Atât de bun era climatul vieții omului înainte ca el să cadă în păcat și să aducă creația sub blestem. Și, în afară de aceasta: totul s-a realizat prin Cuvântul lui Dumnezeu; de zece ori citim: „*Și Dumnezeu a zis*”. El cheamă „*cele care nu sunt ca și cum ar fi*” (Romani 4.17). Știința ne poate spune multe despre cât de mărețe și bogate sunt aceste lucruri, cât de minunate sunt prin natura și construcția lor. Dar Dumnezeu nu a făcut acest lucru - nu era necesar pentru scopul Său. El nu ne satisface niciodată curiozitatea, dar ne dezvăluie scopul Său. În afară de aceasta, dacă El ar fi făcut-o în limbajul științei de astăzi (și la ce va folosi peste 300 de ani?), nimeni nu ar fi înțeles-o în vremurile anterioare și nici majoritatea oamenilor de astăzi.

Biblia se adresează oamenilor din toate timpurile și cu diferite niveluri de educație. Dumnezeu nu relatează mai mult decât este necesar: faptele generale, simple. Adevărata știință prudentă (care nu merge mai departe de propriul său domeniu limitat și nu-și amestecă concluziile cu idei filozofice naturale) are frumoasa sarcină de a completa conținutul acestor fapte și de a ne arăta frumusețea și bogăția lor. Adevărata știință nu poate decât să sporească, nu să diminueze, respectul nostru pentru Creator și pentru Geneza 1. Mulți cercetători sinceri au fost nevoiți să recunoască faptul că, fără idei preconcepționate, nu se poate găsi nici măcar o singură inexactitate științifică în Geneza 1, ci dimpotrivă, adevărul unei scrieri atât de vechi trebuie să ne minuneze². Pentru a clarifica acest lucru, este necesar să spunem ceva despre caracterul științei naturii, deoarece știința, așa cum este ea practică, intră adesea în conflict cu Geneza 1.

Științele naturii se ocupă de observarea fenomenelor, de ordonarea faptelor obținute; pe baza acestora se stabilesc ipoteze. Aceste ipoteze dau naștere la doctrine, care sunt testate prin noi observații (experimentale), după care ipotezele inițiale sunt corectate pe baza noilor fapte. Fundația acestei clădiri este, așadar, percepția senzorială. Dar acest lucru arată, totodată, limitele științei naturii. Ea se poate ocupa numai cu ceea ce este perceptibil. Acest lucru nu ar însemna nicio dificultate dacă s-ar fi conștienți de această limitare și s-ar lua în considerare o realitate neperceptibilă, nematerială, care poate chiar să influențeze realitatea perceptibilă. Dar materialismul, care domină cercetarea științifică în general, a tăiat în mod deliberat această posibilitate. Ce nebunie să se creadă că ceea ce putem vedea, auzi și simți este singurul lucru care există. Cu siguranță, această gândire nu este „științifică”, dar dificultatea constă în faptul

---

² Un exemplu, din multe altele: în America este o asociație internațională alcătuită din mai mult de 300 de specialiști în științele naturii („Creation Research Society”) care Îl mărturisesc pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor al lor și cred în inspirarea textuală a Scripturii și în infailibilitatea istorică a relatării din Geneza 1-11.

Introducere

că „știința” nu are o existență independentă, ci este practică de oameni care, cu regret, sunt în mare parte materialişti. Nu „știința adevărată” intră în conflict cu Biblia, ci materialişti orbi sunt cei care intră în conflict cu Scriptura (compară cu 1 Timotei 6.20,21).

„Știința adevărată” studiază fenomenele și constată anumite legi, care sunt valabile pentru aceste fenomene, dar nu poate spune nimic despre natura fenomenelor în sine. Ea poate descoperi anumite legi ale naturii, dar nu poate spune nimic despre originea lor. Ea examinează ceea ce există, dar nu știe nimic despre cauza lor primă. Ea se ocupă de cauze, dar fiecare cauză pe care o cercetează este ea însăși cauzată. Cel mai înalt lucru, la care probabil poate ajunge, este să spună: trebuie să existe o primă cauză. Dar numai Scriptura poate spune: există o primă cauză și ea poate spune chiar cine și ce este această primă cauză. Și de ce poate face asta? Pentru că Dumnezeu, care este prima cauză, este și autorul Bibliei. Dar materialişti, care nu pot vedea dincolo de orizont, gândesc, pentru că ei nu pot vedea mai departe, că nu ar exista nimic dincolo de orizont. În orice caz, ei refuză să ia în considerare ceea ce ar putea fi dincolo de el. Dacă această „religie” orbită este cea care vine în contradicție cu Geneza 1, de ce ar trebui să ne îngrijorăm de ea? În afară de aceasta, pentru a accepta materialismul este nevoie de o bună doză de credință. Este nevoie de credință pentru a accepta că realitatea perceptibilă este singura realitate. Cu siguranță este nevoie de credință pentru a accepta existența lui Dumnezeu, dar este nevoie de și mai multă credință pentru a nega existența lui Dumnezeu.

Repet: este în natura științei naturii că ea nu poate spune nimic despre primele origini. Dacă omul vrea să știe ceva despre ele, are nevoie de credință. Dar ce fel de credință? Știința caută (pe bună dreptate) cea mai simplă explicație care poate fi găsită pentru anumite fenomene. Ei bine, ce este mai simplu? Să credem, de exemplu, că viața a luat naștere printr-o creație unică, supranaturală, sau că a apărut spontan din materia lipsită de viață? Această ultimă idee ar fi putut fi acceptată în urmă cu 150 de ani, într-o perioadă în care oamenii încă mai credeau în nașterea primordială (adică în ideea că organismele vii apar din materie lipsită de viață). Dar acum, când această idee a fost plasată definitiv în domeniul fabulei, ar trebui să continuăm să credem că viața a apărut spontan cu miliarde de ani în urmă? Matematicienii au demonstrat că nici măcar miliardele de ani nu sunt nici pe departe suficiente pentru a justifica ideea că viața ar fi apărut spontan.³ Cu cât descoperim mai mult cât de incredibil de complicate sunt chiar și cele mai „simple” organisme, cu atât această teorie se dovedește a fi mai imposibilă. Și, cu toate acestea, trebuie să se creadă mai departe în ea?

Da, chiar este nevoie de o mare credință pentru a fi materialist. Chiar dacă într-o zi s-ar putea produce în laborator protoplasmă vie, prin aceasta s-ar arăta doar cum ar putea apărea viața, dar nu cum a apărut. În plus, o astfel de performanță ar necesita o asemenea pricepere tehnică și inteligență încât, dacă s-ar reuși, ar fi doar dovada că viața nu poate apărea decât prin intelectul și activitatea unui creier mare. Așadar, pentru a fi materialist trebuie să ai o mare credință; de fapt, ar trebui să spui că trebuie să fii foarte orbit. Unora le este greu să înțeleagă acest lucru și cu greu își pot imagina că „religia” unor astfel de minți erudite este atât de proastă. Dar nu este aceasta mărturia Scripturii? „Și, fiindcă nu au socotit că este bine să-L aibă pe Dumnezeu în cunoștință, Dumnezeu i-a lăsat pradă unei minți nechibzuite, ca să practice lucruri neîngăduite” (Romani 1.28). „Pentru că gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate.” (Romani

---

³ Vezi de exemplu „Mathematical challenges of the neo-Darwinian interpretation of evolution” (1967); Wistar Inst. Press, Philadelphia.

Introducere

8.7). „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu se vor lăsa convinși nici dacă ar învia cineva dintre morți” (Luca 16.31). În general, cu regret, cercetarea științifică nu se bazează pe Romani 1.20, ci pe versetul 21.

„Adevărata știință”, care își cunoaște limitele, nu face decât să confirme Geneza 1. După cum am spus deja, acest lucru nu înseamnă, desigur, că Geneza 1 este „științific”. Nu trebuie să ni se spună fapte științifice fără să se facă mai mult decât atât, dar atunci când sunt afirmate fapte care se încadrează și în domeniul cercetării științifice, atunci faptele sunt întotdeauna corecte. Dar trebuie să ținem cont de faptul că în acest caz faptele comunicate sunt concise; oamenii de știință le pot investiga mai îndeaproape. În al doilea rând, ele sunt subiective, adică sunt privite dintr-un anumit punct de vedere moral, deoarece sunt supuse scopului lui Dumnezeu în Geneza 1 și sunt atent selectate pentru acest scop. În al treilea rând, ele sunt puternic „antropocentrice”, adică sunt întotdeauna privite în relația lor cu omul. Astfel, în versetele 11 și 12, plantele sunt clasificate în funcție de importanța pe care o au pentru om. În al patrulea rând, faptele sunt tratate ca în limbajul obișnuit, cotidian. Cineva ar putea numi acest lucru „neștiințific”; așa să fie! Numai dacă nu se confundă acest lucru cu „inexact” sau „incorect”, așa cum se întâmplă adesea.

Dar există un alt motiv pentru care Geneza 1 nu este „științific”. Și anume, este mai mult decât atât. În acest capitol, Dumnezeu ne spune lucruri la care înțelepții antici nu s-ar fi putut gândi niciodată și despre care nici măcar știința naturii modernă nu poate spune nimic, dar pe care le putem cunoaște doar prin revelație. Iar acestea se dovedesc a fi exact lucrurile pe care Geneza 1 le include sub termenul „a crea”. În singurele trei versete, în care apare acest cuvânt (versetul 1, 21 și 27), sunt rezolvate trei probleme, care fac parte din marile enigme cu care se confruntă știința naturii, și anume originea materiei, originea vieții animate și originea rațiunii umane. Am văzut deja că aceste „origini” depășesc domeniul de aplicare al științei naturii. Vom vedea, de asemenea, că niciunul dintre filozofii antici nu a avut măcar o idee despre noțiunea biblică „a crea”. Este ceva ce Dumnezeu ne-a revelat și care poate fi acceptat doar prin credință. Conform Evrei 11, este chiar primul element al credinței, atât de important este. Ce rost are să supunem Geneza 1 judecății naturaliștilor materialişti sau teologilor moderni? Nebunie! Geneza 1 sunt cuvintele lui Dumnezeu adresate poporului Său prin slujitorul Său. Presupune credința. Numai prin credință înțelegeam că lumile au fost întocmite prin Cuvântul lui Dumnezeu. Există oameni pentru care Geneza 1 este un obstacol în calea acceptării Bibliei. Dar trebuie să întoarcem problema: Dacă Biblia nu este acceptată ca fiind Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și nu se crede tot ce a spus Dumnezeu în ea, nu se va înțelege nici măcar o silabă din Geneza 1. Nu se va înțelege nici măcar primul sens al capitolului, cu atât mai puțin exemplele și învățăturile spirituale glorioase, cu care este atât de bogat capitolul.